

Monika
Peetzová

úterní ženy

mezi bylinami
a řepou

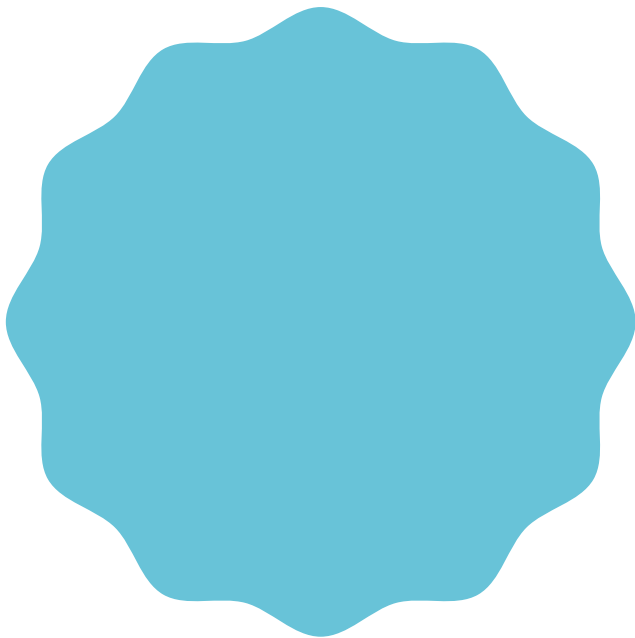

Monika
Peetzová

úterní
ženy

mezi bylinami
a řepou

Monika
Peetzová

úterní ženy

mezi bylinami
a řepou

Brno 2014

Originally published in the German language
as “Die Dienstagsfrauen zwischen Kraut und Rüben”
by Monika Peetz

Copyright © 2013 by Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/Germany

Cover image © Kurt Steinhausen

Translation © Vladana Hallová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-368-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-369-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-370-9 (Formát MobiPocket)

Pro Piu a Paulu Rehklauovy

1

Vypadalo to jednoduše: odmontovat dvířka, vyndat zásuvky a korpus z březového dřeva nadzdvihnout a odvléct šnečím tempem po schodišti dolů. Krok za krokem. Dvaatřicet schodů. Odtud to pak bude ke stěhovacímu vozu už jen pár metrů.

Malý byt, věčné problémy s parkováním, hluk a výfukové plyny: Kiki měla ke stěhování z kolínského Eigelsteinu spoustu dobrých důvodů. Jenže žádný další ji ve stávajícím stresu už nenapadl. Kde jen je ten Max? Jak dlouho může trvat odvézt Gretu k babičce a dědovi? Maxovi rodiče slíbili, že svou malou vnučku v den stěhování pohlídají. Od té doby, co Max dokončil studia designu, realizoval občas nějakou zakázku pro firmu svého otce. Výbušná spolupráce.

„Funguje to mezi nimi jako ve *Vojně a míru*,“ říkala Kiki. „Spousta bitev, málo míru. A příměří nastane jen tehdy, když smějí hlídat Gretu.“

Prarodiče Thalbergovi měli ke své „skorosnaše“, která jako blesk vtrhla do života jejich syna, komplikovaný vztah. Nejspíš teď zrovna bombardují Maxe dobře míněnými radami, aby ho přesvědčili, že si celou tu věc se stěhováním má ještě rozmyslet.

Kiki byla moc ráda, že ji Úterní ženy v jejím úmyslu přestěhovat se podporují. Caroline jí pomáhala snést dolů přílišně těžkou komodu, Eva rozebírala knihovnu a Judith skládala do krabic pestré směsici Kikina majetku. Jenom Estella, vyhlížející v dokonale přiléhavé kombinéze nejvíc jako stěhovák, se někam vypařila. Nejspíš v kuchyni zjišťovala, zda už má přinesené šampaňské tu správnou teplotu, aby si mohly udělat přestávku.

„Každý ať dělá, co může,“ prohlásila Kiki.

Estella toho moc nemohla a ještě méně se jí chtělo. Bohatá lékárníková manželka se obvykle reflexivně vymlouvala na rodinné záležitosti ještě dřív, než kdokoli vůbec stačil vyslovit formulku „pomoc se stěhováním“. Ovšem od chvíle, kdy se do Kolína přistěhoval její nevlastní syn Alexander i s nevlastní snachou, aby jejímu manželovi pomohli vést firmu, jí každé stěhování připadalo mnohem atraktivnější než setkání s rodinou.

Z ulice zazněly vzrušené hlasy. Na chodníku diskutoval Zekeriya, Kikin turecký soused z obchodu se svatební módou, s návštěvníky vedlejší sázkové kanceláře o nejvhodnějším poskládání předmětů do stěhovacího vozu. Budoucí šťastní výherci si ve skutečnosti přišli na ulici jen zakouřit. To jim ovšem nebránilo v britké výměně názorů. V neděli a takhle brzy po ránu beztak nebylo na co sázet, ale o to víc bylo o čem tlachat. Zekeriya trval na tom, že mu v žilách proudí krev smíšená s naftou, takže pravdu má jedině on. Jeho děd, otec, bratr i většina strýců a švagrů si vydělávali na živobytí importem a exportem. Bylo pro něj ctí sehnat pro Kiki a Maxe nákladák za výhodnou cenu. Kromě krabice s deseti kusy *Svitícího obrazu vodopádu s realistickými 3D pobytovými efekty* byl vůz prázdný. Ještě pořád. Kiki s Caroline se s komodou zasekly hned v prvním zákrutu schodiště. Nepomáhalo natáčení a obracení, ani nadávky a bědování. Kiki zůstala pevně zaklíněná mezi skříňkou a zábradlím. Všechna tíha světa spočívala na jejich předloktích. Nešlo to ani tam, ani zpátky.

„Stěhovat se na venkov? Takový nesmysl!“ nadávala. „Který démon mi jenom našeptal, že musím dát svému životu nový impuls? Vždyť nezvládnou ani zatačku na schodech.“

„Čistě teoreticky neexistuje jediná možnost, jak se tahle přišernost mohla do tvého bytu dostat,“ povzdychla si Caroline rudá ve tváři. Z posledních sil komodu trochu nadzvedla.

„Víc doleva. Doleva! Au, moje ruka!“ vykřikla Kiki. Hrana skříňky se jí zaryla hluboko do kůže. „Kdo říkal, že se děti nedají vychovávat v městském bytě? Přinejhorším i na schodišti,“ zasténala.

Caroline se zmocňovala panika. „Dělej něco, otoč se!“
„Nejde to,“ odsekla Kiki. „Uvázla jsem tu.“

Jejich zoufalé výkřiky dolehly až na ulici.

„Měly jste tu skříňku stěhovat na výšku,“ ozvala se ze zadu Judith. Neuvědomila si, že to poslední, co obě ženy v tuto chvíli potřebují, je dobrá rada. Nadávky a kletby, které se na ni během okamžiku snesly z kamarádčinych úst, byly jen slabým odvarem hrubého vyjadřování klientů přicházejících do Carolininy advokátní kanceláře. Samozvaní experti na stěhování se mezitím přemístili z chodníku na schodiště, aby své budoucí exsousedce předvedli, jak se to má dělat. Tedy co se komody týká. Samozřejmě ryze teoreticky.

2

Judith prchla do ložnice. Za Estellou.

Ta se zabarikádovala v nejzazším koutě místnosti a během války, která vypukla na schodišti, se snažila být pokud možno neviditelná.

„Já se tu neschovávám,“ bránila se Estella preventivně. „Starám se o bezpečný převoz kytek v květináčích.“

Odevzdaně omotávala bublinkovou fólií obrovský pichlavý kaktus. „Jinak ho dolů nedostaneš,“ vysvětlovala. „Jedině kdybys snad měla zájem o přírodní tetování.“

„Divím se, že to ten kaktus u Kiki přežil,“ poznamenala Judith. „Kiki se o kytky nikdy příliš nezajímala.“

Estellin názor byl jednoznačný. „Tak trochu připomíná penis. Možná je to tím.“

Kiki byla svou spotřebou mužů mezi Úterními ženami pověstná. Ovšem od chvíle, kdy se seznámila s Maxem Thalbergem, mužem mladším o třináct let, a stala se matkou, bylo všechno jinak. Velkoměstská květinka se rozhodla nechat celý svůj dosavadní život za sebou. Čau, dlouhé večery na Bruselském náměstí, sbohem, oblíbené bary a kluby Hallmackenreuther, E-Werk, Six Pack a King George, bye bye, Coffee-to-go, adieu, Úterní ženy. A to všechno ze zcela zásadních pohnutek.

„Greta nebude vyrůstat ve městě a myslet si, že mléko roste v supermarketu v chladicím boxu,“ odůvodňovala Kiki své radikální rozhodnutí. Honorář, který získala za své designérské návrhy pro řetězec kaváren Coffee-to-go, investovala do nového života. Kiki s Maxem se stali šťastnými majiteli hypotéky a budovy Staré školy, vyžadující okamžitou rekonstrukci, s pozemky dostatečně rozlehlými na to, aby si mohli splnit své „zelené“ sny o pěsti-

telském samozásobitelství. V Meklenbursku — Předním Pomořansku. Na nic jiného finanční prostředky mladé rodiny nestačily.

„Devadesát minut do Berlína, devadesát minut do Hamburku, devadesát k moři,“ jásala Kiki.

O vzdálenosti mezi Kolínem a jejích novým bydlištěm se nezmínila. Starou školní budovu objevila před časem při cestě po Meklenbursku — Předním Pomořansku. Za domem se rozprostíralo tři tisíce čtyři sta metrů čtverečních pozemků se starým ovocným sadem, vlastním přístupem k jezeru, pitoreskní rybářskou chatkou a rozpadlou stodolou, kterou by jistě nebyl problém zbourat. Ale proč bourat něco, co může být ještě k užitku? Kiki byla místem oplývajícím historií nadšená od první chvíle. Její banka už mnohem méně. Na volné noze? Žádný jistý příjem? Svobodná? A vlastní kapitál — to má být všechno? Suma, kterou Kiki považovala za nesmírné bohatství, vyvolala v oddělení půjček v jedné bance v Eigelsteinu pouze pobavené úsměvy. Ani její brilantní obchodní záměr přestavět Starou školu na penzion Bed & Breakfast, určený pro lidi z velkých měst bažící po klidu a pro ekoturisty, ty maniačky s fetišistickou zálibou v číslech nepřesvědčil. Teprve po Estellině ujištění, že si v penzionu na půl roku pronajme určitý počet pokojů pro své charitativní projekty, banka milostivě souhlasila. Ovšem jen proto, že Estella svůj příslib podložila patřičnou zálohou. Představa dětí ze sociálně slabých rodin, které budou prázdniny u Kiki trávit bezplatně, Estellu nadchla. Svou práci pro charitu milovala. Tedy aspoň do té doby, dokud její angažmá nebylo spojeno s nějakou fyzickou prací.

Úterní ženy projely všech pět kontinentů, jako světobčanky procestovaly ta nejexotičtější místa. Ovšem Meklenburskou jezerní plošinu žádná z nich neznala. Co by

mohlo být exotičtější než začít nový život mezi slepicemi, dobytkem a uprchlíky z města?

Už to bude brzy dvacet let od chvíle, kdy se pětice žen seznámila na kurzu francouzštiny při kolínském Francouzském institutu. Až dosud se scházely každé první úterý v měsíci. Ale teď bude všechno jinak. Stěhování připadlo na jedenáctý listopad. Pošmourný šedivý den nerozjasnili ani klauni s červenými nosy, otevírající na kolínském Neumarktu karnevalovou sezonu. S každou zavřenou krabicí, s každým kusem nábytku mizejícím v útrobách stěhovacího auta se Kiki ze života Úterních žen vytrácela.

Judith obdivovala Kikinu odvalu. Ona sama byla po všech těch změnách, kterými si v posledních letech prošla, na jakékoliv nové začátky alergická. A nenáviděla loučení všeho druhu. Polední přestávku si udělaly v poloprázdném obývacím pokoji. Bez Kikina veselého nábytku a doplňků se byt zjevil ve své původní ošklivosti. Kamarádky se uvelebily na zemi, kde si rozložily zbývající polštáře z pohovky. Jako stůl jim posloužila stěhovací krabice s vtipným tištěným nápisem *Ticho tam uvnitř!* Pod ním bylo Kikinou rukou připsáno *kuchyně — nedůležité*. Byl to ten druh krabic, které obyčejně putují z jednoho sklepa do druhého, aby je pak dědicové bez zaváhání vyhodili. Ovšem Kiki tyhle věci vytřídila a krabice s nápisem *kuchyně — nedůležité* měla namířeno do charitní prodejny v kolínské čtvrti Nippes, kde se vysloužilé předměty zpeněží ve prospěch sociálně slabých.

Kiki si předsevzala, že bude s vlastním i cizím majetkem zacházet rozumněji.

„Člověk potřebuje k životu asi tři sta předmětů,“ prohlásila. „Já už jsem jich měla aspoň deset tisíc. A většinu z nich jsem nikdy nepoužila.“ Kiki byla odhodlaná věst

jednodušší a opravdovější život. „V přírodě a v souladu s přírodou,“ zdůrazňovala.

Judith nedokázala ani mluvit, natož jíst. Bylo pro ni stejně jako pro kamarádky těžké nechat Kiki odjet. Nad thajským kari z bistra a francouzským šampaňským mluvily všechny Úterní ženy o něco hlasitěji a překotněji, než bylo nutné, jako by ten prázdný prostor kolem chtěly svými hlasy naposledy zaplnit.

Evě vhrkly slzy do očí. „To kari je příšerně pálivé,“ vymluvila se.

To Caroline byla jako obvykle mnohem upřímnější. „Už nikdy to nebude jako dřív,“ povzdechla si smutně.

„Zaplat' pánbůh,“ odpověděla Kiki naprosto nevzrušeně. „Po všech těch předchozích chaotických letech se mi stýskat nebude. Kdo by toužil po tom, aby mu bylo znovu dvacet?“

„Já,“ odpověděla Estella věčně. „Za to se ráda vzdám stařecké moudrosti.“

Mezi kamarádkami koloval Kikin iPad. Judith kritickým okem zkoumala nejnovější fotky budoucího domova mladé rodiny.

„Nastěhujeme se do učitelského bytu v podkroví. A pak se pustíme do prostředního traktu,“ vysvětlovala Kiki a upozorňovala na vysoký štít s věžičkou a starými školními hodinami, který dělil dvoupatrovou budovu na dvě stejné poloviny. „Jídelna a kuchyň budou v bývalé aule, rybářskou chatu a třídy postupně předěláme na pokoje pro hosty.“

Plán byl jednoduchý: V sezoně bude penzion se snídaní otevřený pro běžné hosty a v ostatních měsících by měl být za rozumnou cenu k dispozici Estellině nadaci. Kiki nadchla představa, že Stará škola nebude vyhrazena jen těm movitějším. Zahájit provoz by chtěla hned příští léto.

Jako u všeho, do čeho se člověk zamiluje, bylo obtížné vyjádřit slovy ono neviditelné kouzlo a zprostředkovat je ostatním. Žádná z přítelkyň se neodvážila pronést něco kritického. Nemusely však být odbornicemi na stavařinu, aby jim bylo jasné, že budova Kikiny školy spadá do kategorie zřícenin.

A stejně tak jasné byly pro Kiki soucitné výrazy ve tvářích kamarádek. „Je to už osm let prázdné,“ prohlásila s předstíranou bezstarostností. „Ledacos bude nutné opravit.“

„Na to bych neměla odvalu,“ přiznala Eva upřímně. Jako čtyřnásobná matka a lékařka na částečný úvazek se každodenně pohybovala na samé hranici únosné zátěže. Při nejlepší vůli si nedokázala představit, jak to Kiki chce zvládnout. Dítě? Povolání designérky na volné noze? A k tomu od základu zrenovovat čtyři sta padesát sedm metrů čtverečních užitkové plochy? Nemluvě o vlastnoručně vypěstované zelenině, která byla neodmyslitelnou součástí Kikina snu o životě na venkově.

Estelle nebyla představa vedení vlastního penzionu úplně vzdálená. „Stává se mi to také. Během každé dovolené si říkám, že bychom si měli někde na jihu otevřít hotel. Palmy, slunce, pláž, dovolená navždycky. Pět minut po přistání doma to pouštím z hlavy.“

Zatímco Úterní ženy dávaly své pochybnosti najevo jen obezřetně, Maxův otec to řekl naplno. Když se pozdě odpoledne sešli všichni pomocníci a také Thalbergovi s Gretou u naloženého auta, aby se naposledy objali, neudržel se.

„Stejně se do roka vrátíte zpátky do Kolína,“ prorokoval jim.

Názor Johannese Thalberga byl zdrcující. Hvězda designérského nebe považovala veškeré konání svého prvo-

rozeného syna Maxe za šílenost. Platilo to i pro spojení s jeho bývalou zaměstnankyní Kiki. O zříceninách na východě země nemluvě.

„Nemám ponětí, jak to chcete zvládnout,“ řekl.

Jako šéf designérské firmy s mezinárodním renomé neměl problém říct o špatném nápadu, že je špatný.

„Kolo, auto, první počítač. Bez bláznivých nápadů bychom byli pořád ještě ve středověku,“ odpověděl Max nenučeně.

„Ale to přece ještě není důvod k tomu, katapultovat se tam zpátky,“ namítl Thalberg. Maxovým rodičům bylo na nejvyšší podezřelé, že se jejich syn (po čtyřech letech studií designu v Londýně a s diplomem v kapse) chce stát v nějakém zapadákově na východě země zemědělcem amatérem, částečným samozásobitelem a správcem penzionu.

„Vždyť i Michelle Obamová pěstuje v Bílém domě mrkev,“ zastala se Caroline mladého páru. „A to už něco znamená.“

Max nastartoval. „V létě to bude komplet hotové,“ zavolal z okénka, „pak můžete přijet všichni na návštěvu.“

Kiki spěšně vtiskla kamarádkám do rukou své nové vizitky.

„Nespleťte si to s Bierkowo,“ varovala je. „To leží v Zadním Pomořansku.“

„Birkow, Pastýřská cesta 4,“ četla Judith nahlas. Už podle názvu to bylo odloučené, pusté místo.

„Tam odtud už to do Zadního Pomořanska nemůže být daleko,“ prohlásila Estella.

Greta se rozesmála. Trůnila v Kikině náruči a vesele výskala ve snaze pochyťat konfety, kterými ji zasypaly kolemjdoucí karnevalové masky.

Kiki se od přítelkyně nedokázala odtrhnout. „Na venkově se budeme moct o Gretu mnohem lépe postarat,“

podotkla. „A s B&B penzionem nebudeme s Maxem závislí jen na zakázkách.“

Třásl se jí hlas. Celé týdny s elánem a nadšením usilovala o realizaci svých plánů. A nyní, když to začalo být skutečně vážné, se zdálo, že se rozpláče.

„To, že se Kiki nedostane každý měsíc do Le Jardin, přece ještě neznamená, že Úterní ženy přestanou existovat,“ prohlásila Caroline.

„Jen to bude jiné,“ utěšovala Kiki kamarádky. Ale jaké, to si žádná z nich nedokázala dost dobře představit.

Poslední objetí, poslední zamávání a bylo po všem. S hlasitým troubením zabočil nákladňák z Eigelsteinu směrem k Hansaringu. Kiki zmizela z jejich životů a vydala se vstříc neznámému cíli. Kolín rázem trochu zešedl.

„Má to jednu výhodu,“ prohlásila Estella a ztěžka polkla. „Letos se nebudeme muset dohadovat o tom, kam vyrazíme na svůj každoroční výlet.“

3

Úterní ženy obvykle strávily diskusemi o místě své společné dovolené celý večer, než nakonec něco vybraly. Tentokrát cílová destinace nepředstavovala problém, zato potřebovaly dobře půl roku na to, aby se shodly na termínu.

„Jiné ženy jsou schopné za takovou dobu počít a porodit dítě,“ přeháněla Judith. Pravda je, že v posledních měsících byla často jediná, kdo měl o prvním úterý v měsíci čas. „Všechno zůstane při starém,“ slibovaly si Úterní ženy v den Kikina stěhování. Ale pak bylo vše jinak. Jejich kroužek se téměř nepozorovaně začal rozpadat. Caroline byla jmenována obhájkyní ex offio v jednom ostře sledovaném případě únosu, Estella nepřetržitě pečovala o svého muže, jenž musel po zdravotním kolapsu zpomalit, a Eva bojovala na všech frontách. Ke konečnému rozhodnutí je přiměla až textová zpráva od Kiki: *Kdybyste náhodou měly čas, potřebovala bych tady pár rukou ochotných pomoci. Rychle.* Eva znala Kiki od jejích osmnácti. Kiki měla nedostihný dar vidět vždycky všechno a všechny v tom nejlepším světle. Taková zpráva znamená jen jediné: Poplach! Hoří!

Náhle šlo všechno velice rychle. Stanovily si pevný termín na týden před svatodušními svátky s odjezdem v pátek. Eva byla ráda, že už je to konečně tady. Má všechno pod kontrolou do takové míry, že se může na výlet s Úterními ženami vydat úplně v klidu. Jejím nejstarším, Davidovi a Leně, už je sedmnáct a šestnáct, Fridovi juniorovi čtrnáct a nejmenší Anně dvanáct let. Dětem se dostalo preventivního varování, manžel Frido už vybilil supermarket, aby zajistil zásoby na týden bez Eviny přítomnosti, a její matka Regina, která si Evu ráda nárokovala

jen pro sebe, trénovala kdesi na Lanzarote s nějakým indickým guru šamanskou masáž proti celulitidě. Po službě chtěla Eva společně s Estellou a Judith ještě nakoupit pár zelených dárečků v zahradním centru. Pak to bude všechno. Už by se jim do toho nemělo připlést nic dalšího. Nic kromě telefonátu z Arcibiskupského gymnázia. Zastihl ji v nemocnici, deset minut před koncem služby. Všechny čtyři její děti chodí do stejné školy. Už pouhý pohled na číslo na displeji telefonu uvedl její fantazii do nejvyšších obrátek. Škála hrůzostrašných sdělení měla při takových telefonátech rozpětí od „potřebujeme někoho, kdo nám pomůže s organizací letní slavnosti“ přes „vaše dítě nezaplatilo příspěvek na školní výlet“ až po „v hodiny tělocviku došlo k nehodě“. Dnes to ale bylo obzvlášť zlé. Důvod totiž scházel. Na druhém konci se ohlásila sekretářka s věcným sdělením, že pan Krüger žádá paní Kerkhoffovou, aby se odpoledne dostavila do školy. Eva znala nového ředitele gymnázia pouze z jedné přednášky na téma „3D kybernetická školní třída budoucnosti“. Sekretářka jí odmítla prozradit, o co se konkrétně jedná, ale zdůraznila: „Je to naléhavé. Velice naléhavé.“ Frido jako obvykle neměl čas. Bude se muset Krügerovi postavit sama.

„Co se stalo ve škole?“ rozeslala Eva textovou zprávu všem čtyřem dětem. Tramvaj se pomalu sunula městem ke gymnáziu a dopřávala tak mateřským pocitům viny dostatek času, aby se rozjely naplno. Eva si zkontrolovala mailovou schránku. Kromě pozvánek na třídní večery, pravidelná setkání rodičů u kávy a na rodičovské sdružení tam nebylo nic, co by se týkalo školy. Evě se v hlavě motalo páté přes deváté. A výběr možných témat byl skutečně bohatý: David má už dvě důtky kvůli opakovaným pozdním příchodům, Leniny školní výkony se od té doby, co má

přítele, propadly až na samé dno, nejmladší Anna vede otevřený boj s matikářkou a Frido junior vytáčí celý profesorský sbor, protože ví vždycky všechno nejlépe. Fakt, že mnohdy ví opravdu víc než jeho studovaní kantoři, situaci nikterak neulehčuje.

Jak dlouho ještě pojedeme? Vždyť je to jen kousek. Aby se trochu rozptýlila, vyhledala si Eva na svém chytrém telefonu Kikin blog s troufalým názvem „Jak jsme hledali a našli zříceninu“. „Jedenačtyřicet oken, devatenáct místností a spousta plánů,“ stálo v Kikině prvním příspěvku. „Elektřinu, plyn a vodu si necháme zavést od odborníků, ostatní si uděláme sami.“

Z pohledu na fotky otlučených stěn, křivých stropů, chybějících podlah a drátů trčících jen tak volně do prostoru se Evě dělalo mdlo. „Asi jako v Drážďanech v pětačtyřicátém,“ zněl ironický popisek pod fotkami. „Máme se skvěle.“

Na jedné ze schůzek Úterních žen okomentovala tento Kikin příspěvek Estella: „To vůbec nic neznamená. Kiki by jásala i na palubě Titaniku. Kdy se člověku poštěstí srazit se s ledovcem, že?“

Žádné novější fotky a zápisky se na blogu už delší dobu neobjevily. Po nadšených příspěvcích z počátku rekonstrukce bylo z Meklenburska — Předního Pomořanska ticho po pěšině. Už dávno se věta „Slyšela jsi něco o Kiki?“ stala mantrou Úterních žen. Každý telefonát, každé náhodné setkání začínalo a končilo vzdálenou kamarádkou. Kdykoli Eva Kiki zavolala, musela zrovna Greta buď do postýlky, do vany, nebo k doktorovi. Ještě častěji se vyskytly problémy s telefonickým spojením, bylo nutné vyspárovat zdi jílem, podbít stropy, vymalovat, vybrat a položit podlahy, vypořádat se s vlhkostí nebo oslavit šťastné ukončení další etapy. Byl nejvyšší čas vypravit

se do Birkowa osobně a zjistit, jak se věci mají. Jakmile bude mít schůzku ve škole za sebou.

Eva konečně vešla do impozantní vstupní haly školní budovy. Připomínala uzlíček nervů. Místo typického pachu tvořeného směsicí čisticích prostředků, dřevěných lavic, navlhých dětských bund a zatuchlých přezůvek, který poznamenal její vlastní školní docházku, ji uvítala moderní hala s digitální nástěnkou. Velká blikající písma jí sdělovala, že přístup do školního počítače je až do odvolání zablokován. Vypadá to, že Krügerovy nové technické vymoženosti nejsou tak úplně bez vady.

„Víte, proč jsem si vás předvolal?“ křičel ředitel. Musel přidat na hlase, protože na půdě nad nimi parta řemesníků lomozila při generální rekonstrukci vzduchotechniky. Bylo nutné vše stihnout do léta a celé zařízení mělo své nejlepší roky už dávno za sebou. Evě by se v této chvíli nějaké to chlazení nejspíš moc hodilo. Poté, co s hlavou plnou strašlivých představ vystoupala do třetího poschodí, jí po zádech stékaly pramínky potu. Kdyby si aspoň mohla svléknout to tlusté tvídové sako. Ale to bohužel nešlo. V ranním zmatku a spěchu si stačila přežehlit sotva přední stranu halenky. Tušila, že dnešní den je ztracený. Už jen kvůli tomu slovu „předvolal“.

Snažila se tvářit pokud možno vědoucně a uvolněně a dát tak najevo, že rodinu, částečný úvazek v nemocnici, čtyři děti i žehlení v pohodě zvládá. Proč by ji měl z míry vyvádět člověk, který by mohl být jejím synem? Muž sedící proti ní za masivním dřevěným psacím stolem byl přinejmenším o dvacet let mladší než ona. S pečlivě učenou pěšinkou v kudrnatých vlasech, v brýlích à la šedesátá léta a v šedém manšestrovém obleku vypadal, jako by se za ředitele školy jen převlékl. Možná právě proto přidá-

val do svého silného hlasu špetku káravého otcovského tónu, který Eva u učitelů tak strašně nenáviděla. Člověk se cítil jako delikvent ještě dřív, než se vůbec dozvěděl, jak zní obvinění.

„O co jde?“ vyhrkla Eva podrážděně.

„Váš syn s vámi ještě nemluvil?“ pokračoval Krüger ve svém kvízu.

Tak, a je to padesát na padesát: Anna a Lena nejsou zlo-duši, které hledá, takže vypadávají ze hry. Zůstávají David a Frido junior. Kterému ze svých synů může za tohle představení poděkovat? Ředitel se významně odmlčel, aby jí dal možnost dokázat, jak komunikaci se svými teenagery zvládá. Eva zašilhala po mobilu. Dotaz, který rozeslala, aby zjistila, co ji ve škole očekává, zůstal bez odpovědi. Není divu. Psát textové zprávy bylo pro její děti *in* někdy v roce 2010. Ten, kdo má chytrý telefon, dneska komunikuje přes WhatsApp. Tedy pokud je schopen si aplikaci stáhnout. Ona to neuměla.

„David dnes ráno přišel opět pozdě,“ pokusila se Eva hádat, ale hned o vteřinu později zjistila, že její odpověď nebyla správná. Až do její ukvapené poznámky považoval horlivý pan Krüger Davidovu omluvenku na hlavičkovém papíře nemocnice za pravou. Stejně jako Evin nečitelný podpis. Eva se najednou cítila strašně unavená. Spousta párů si přeje děti. Ale nikdo si nepřeje mít doma pubertáky. A ze všech nejméně Eva. Jestli je pravda, že mozky pubertálních dětí procházejí jakousi přestavbou, pak Eva žije na rodinném velkostaveništi. Kterékoli z jejích čtyř dětí dokázalo v mžiku zpustošit obývací pokoj, ztratit poslední klíč od domu, se čtrnácti nejlepšími kamarády vybílit ledničku nebo zfalšovat omluvenku do školy. Předsevzala si, že hned dnes večer najde příručku určenou rodičům pubertáků, kterou jí kdysi s nejlepšími

úmysly věnovala její matka Regina. Třeba v ní najde radu, jak přežít dny, jako je ten dnešní. Kdyby aspoň měla něco v žaludku. V domě Kerkhoffových však panoval chaos a zmatek už od snídaně. David nehodlal vylézt z postele, Lena se pořád dokola vyptávala, proč nemůže jet s přítelem na víkend do Amsterdamu, když už je jí přece šestnáct, a malá Anna si ve tři čtvrtě na osm vzpomněla, že si má do školy přinést vlnu a pletací jehlice. Když David při třetí výzvě ke vstávání odbyl upozornění na ohlášenou písemku z matematiky odpovědí: „Já chci být raperem a ten žádnou maturitu nepotřebuje,“ ptala se Eva sama sebe, jestli by boj za vzdělání svého prvorozeného neměla vzdát. Možná bude muset akceptovat nebezpečí, že její syn označí za prvního člověka ve vesmíru kapitána Kirka a Michelangela bude považovat za jednoho z želvích nindžů. Jen Frida junior po ránu mlčel. Jako obvykle přemítal u počítače nad nekonečnou spoustou čísel. Eva si tentokrát odpustila každodenní kázání o tom, že jídelní stůl je místo, kam nepatří obrazovky žádného druhu, a namísto toho se pustila do žehlení halenky, kterou si chtěla obléct do práce. I když měla čas sotva na její přední stranu.

Krüger před ni postavil sloupec vypálených céděček. Na okopírovaných obalech se skvěly navzájem různě propletené asijské ženy s odhalenými nadry a roztaženými nohama, ohromující sbírka samurajských mečů a spousta krve. Evu napadlo, že japonské znaky v názvu musejí nejspíš znamenat něco jako „Masakr motorovou pilou“ nebo „Hromadná vražda v nevěstinci“. Mohla by se zeptat Frida juniora. Už dva roky se ve škole učí japonsky.

„Tyto filmy patří do kategorie asijských krvavých hororů,“ vysvětloval ředitel. „Váš syn má nehynoucí zásluhy na seznamování svých spolužáků s kulturou Dálného východu.“

Cílem výuky japonštiny na Arcibiskupském gymnáziu bylo, aby žák zvládl po třech letech studia vést v zemi vycházejícího slunce běžnou konverzaci. Ovšem Frido junior tuhle banální výzvu už dávno překonal.

„Váš syn ty filmy nejprve půjčoval,“ pokračoval Krüger. „Ale poptávka byla bohužel tak velká, že si musel vymyslet nový způsob jejich šíření.“

Chvilku trvalo, než si Eva všechno poskládala dohromady. Nejenže Frido junior podle tvrzení ředitele Krügera perfektně zvládá japonštinu, ale navíc z něj roste i nadmíru talentovaný počítačový expert, kterému kyne v ústretu úžasná kariéra. Bohužel své technické znalosti uplatnil na školním serveru, který upravil k přehrávání filmů pochybného původu a ještě pochybnější umělecké kvality. Po svém otci zdědil ekonomický talent a pro svůj ilegální kanál získal již čtyřiatřicet předplatitelů. Není divu, že si jeho starší bratr David nedělá starosti s písemkou z matematiky. Vždyť má v rodině hackera!

„Váš syn je velmi nadaný,“ prohlásil ředitel. „Ale to ještě není záruka, že bude v životě úspěšný.“

Jeho varovná slova podtrhlo mohutné zadunění přicházející z půdy. Ze stropu se tiše odlouply částičky omítky a na ředitelském účesu vytvořily bílý závoj. Ta trocha stavebního prachu neodradila Krügera od toho, aby se ze široka rozpovídal o výchovných cílech Arcibiskupského gymnázia, o morálce a společenské odpovědnosti a citoval některé filozofy a aktuální pedagogické statě. Eva na židli nervózně poposedávala. Tělo měla v křeči a srdce jí pumpovalo krev do žil čím dál tím rychleji. Cítila, jak jí v obličejí a na krku naskakují rudé skvrny. Shora k nim doléhaly údery řemeslníků a v hlavě jí pořád dokola duněla tatáž věta. Evina existence se zredukovala na jeden jediný problém, který ji zcela pohltil. Náhle a nečekaně

se vynořila zcela zásadní otázka rozhodující o bytí a nebytí: Vypnula jsem vůbec dnes ráno tu žehličku?

„Jsem velice rád, že si uvědomujete závažnost celé situace,“ pochválil ji Krüger, který si zděšení, jež se zračilo v Evině obličejí, vyložil zcela mylně.

Eva myslela jen na jediné: Musí domů. Teď hned. V životě jsou důležitější věci než pochybení čtrnáctiletého kluka, který si školní docházku zpestřuje pošetilými obchodními nápady. Eva už nemohla Krügera poslouchat ani o vteřinu déle. Předtucha blížící se katastrofy se stávala vnitřní jistotou. Děti už jsou dávno doma. Všimnou si ti čtyři ohně doutnajícího v ložnici? Oxid uhelnatý je zákeřný vrah.

„Trváme na tom, aby Frido ohlásil všechny, kdo byli do celé věci zasvěceni, včetně svých zákazníků,“ hřímal Krüger. „Požadujeme úplné objasnění celého případu.“

Co je jí po výčtu trestů, který ze sebe chrlí Krüger? Co je jí po hrozícím vyhazovu ze školy? Mateřský instinkt jí hlásil, že jde o život. Cítila to přímo fyzicky. Evě bylo jedno, co Krüger říká nebo co si myslí. Na téhle židli, v této místnosti už jí nic neudrží.

„Musím běžet,“ skočila do řeči Krügerovi, jenž právě dospěl k právním důsledkům a s nimi spojeným nákladům. Namátkou popadla několik filmů, aby tak demonstrovala ochotu se pochybením svého syna zabývat, vyskočila, jako by ji kousla tarantule, a udělala krok ke dveřím. Dál už se ale nedostala, protože ve stejném okamžiku se zřítil třímetrový kus stropu. Na židli, na které ještě před okamžikem seděla, dopadla tuna stavební suti.

4

„A to bývá pokaždé tak přesná,“ podívovala se Judith.

Den před odjezdem si domluvily schůzku ve třech u Estelly. Nedaleko vily Heinemannových bylo totiž exkluzivní zahradní centrum, kde chtěly Kiki koupit dárek. Jakmile Eva dorazí.

„Třeba se něco stalo,“ zaduněl Estellin hlas z dokořán otevřené obrovité šatny. Zatímco se kamarádka zaobírala výběrem vhodného oblečení na týdenní dovolenou, dumala Judith nad vykládacími kartami. Přeběhl jí mráz po zádech. Listy, které otočila, věstily pro jejich společný výlet samé ošklivé věci. V horní řadě ležely hned vedle sebe karty znamenající cestu, změnu a smrt. To není dobrá kombinace. Judith posouvala karty po Estellině toaletním stolku mezi křišťálovými lahvičkami, dózami zdobenými štrasem a drahými flakony sem a tam. V pozlaceném dvojitém zrcadle sledovala, jak Estella v pozadí už počtvrté přebaluje kufr určený do Birkowa.

„Ještě pořád si hraješ na věštkyňi?“ zeptala se Estella.

„Věřím, že mi ten muž přihrál karty do cesty naprosto vědomě,“ odpověděla Judith. „Určitě věděl, že mám talent. Jenom musím pochopit, jak to celé funguje.“

Před několika týdny jí jeden z hostů v Le Jardin nechal na stole ležet list ze sady vykládacích karet. Bohužel to bylo místo platby za účet ve výši padesáti eur a čtyřiceti centů. Nejdřív byla Judith našťvaná, že utekl bez placení a odbyl ji starou ohmatanou kartou. Obrázek pocházel z devatenáctého století. Byla na něm blondátá holčička s červenými tvářemi, v šatičkách s volány, se zástěrkou a ve šněrovacích botách držící v rukou sklenici se zlatou rybkou. V pozadí postával malý kavalír s kyticí.

V pravém horním rohu stálo číslo sedmnáct a vysvětlení — „obdržíte dárek“. Že to není jen tak obyčejná karta, zjistila Judith hned druhý den, když ve svém oblíbeném ezoteric-kém knihkupectví objevila tajemnou knihu s titulem *Všíc víc, než si myslíš*. Na obálce byla vyobrazená úplně stejná karta. Byl to návod k použití vykládacích karet z období biedermeieru, sloužících k předpovídání budoucnosti. Její karta patřila do sady šestatřiceti číslovaných karet s vyobrazeními různých událostí, osob a lidských vlastností. Stejně jako u tarotu vypovídala o tazateli něco každá karta samostatně i jako součást kombinace vyložených karet. Judith si vzrušeně nalistovala význam karty číslo sedmnáct. „Tato karta znamená nové pracovní nabídky mimo dosavadní činnost,“ přečetla si. Brala to jako znamení a závazek.

Kolikrát už viděla v duchu situace, které se staly o celé dny, měsíce, a dokonce i roky později? Byla to jen jakási tušení, nezřetelné obrazy. Nikdy si nebyla jistá, zda může své intuici důvěřovat. Dokud si k ní nenalezly cestu tyto staříčké vykládací karty. Jestli má mít život nějaký smysl a logiku, musí existovat způsob, jak obojí rozšifrovat. Judith byla přesvědčená, že karty mohou představovat účinnou pomůcku, aby člověk dokázal formulovat to, co už čeká skryté a připravené někde hluboko v jeho nitru, co ale zároveň potřebuje nějaký vnější impulz, aby se to vynořilo na povrch lidského vědomí.

„Myslím, že přežijeme i tohle,“ prohlásila věčně Caroline, když Judith poprvé přinesla vykládací karty do Le Jardin. Judith to brala s nadhledem. Existují lidé, kteří vnímají déšť jako něco zcela zvláštního, a pak lidé jako Caroline, kteří prostě jenom promoknou. Judith považovala za své celoživotní poslání zprostředkovat Caroline a Úterním ženám přístup do duchovního světa.

„Nemůžeš se karet zeptat, kde je Eva?“ ozvala se Estella.

Od té doby, kdy se Estella během jednoho úterního večera v Le Jardin vydala Judith všanc jako pokusný králik, si začala říkat, jestli na těch kartách přece jenom něco není.

„Budeš mít dítě,“ vyčetla Judith s váháním a nejistě z Estelliny karty. Otáčela a obracela a vykládala, ale na své předpovědi nemohla tak jako tak nic změnit. Zbytek věštby zanikl v hysterickém smíchu, když trvala na tom, že to budou dvojčata. Téhož večera se překvapené Estelle svěřil manžel s tím, že hodlá odstoupit z vedení firmy, přičemž funkci po něm převezmou jeho syn a snacha. Dokud si nenajdou vhodné bydlení, budou Alexander a jeho čerstvá novomanželka Sabina bydlet u nich. Ve formálním oděvu vypadali ti dva skutečně jako dvojčata. Estellu přešel humor. Nikdy si nepřála být matkou, a už vůbec ne macechou.

Judith považovala příjezd Estelliných nevlastních dětí za průlom. Jde správným směrem. Cítila to. Tím pravým uměním by bylo interpretovat poselství skrývající se v podvědomí ještě přesněji. Z kombinace karet na Estellině toaletním stolku nedokázala nic vyčíst ani její nejbujnější fantazie. Jako by se všechny negativní karty spojily do jedné obrovské katastrofy.

Judith karty zase rázně shrnula na hromádku, znovu je zamíchala a požádala Estellu o pomoc. „Vytáhni si deset karet.“

Estella to udělala odhodlaně a bez přemýšlení. Judith karty se slavnostním výrazem ve tváři a s přiměřenou vážností otočila. Jediný, kdo se o její duchovní umění zajímal, byl Oskar, Estellin bělostný královský pudl. Celým jménem „Oskar von Caniche IV.“. Francouzsky to znělo vznešeně, ale znamenalo to stejně zase jenom pudl.

Vzorně opečovávaný čtyřnožec hleděl Judith do karet s takovým očekáváním, jako by jim rozuměl.

Estelliny dotazy na budoucnost se momentálně nesly ve zcela praktickém duchu: „Co myslíš? Budu potřebovat fén? A župan? Ručníky? Spacák? Stan? Máme si s sebou vzít nějaké zásoby?“

Estella náležela k těm jednadvaceti procentům lidí, kteří podle statistik ani čtyřiadvacet let po pádu Zdi ještě nebyli na východě republiky.

„Nejedeme do Mongolska. Ale do Meklenburska — Předního Pomořanska. A to patří do civilizovaného světa,“ uklidňovala ji Judith.

„Nastudovala jsem si to,“ opravila ji Estella. „Podle standardů Evropské unie je to místo považováno za neobydlené. Sedmdesát osm obyvatel na kilometr čtvereční.“

„Zato je tam osmnáct tisíc jezer,“ dodala Judith.

Estella, která zrovna dovřela zip kufru, znovu zmizela v šatně. „Zapomněla jsem věci na koupání.“

„Tam můžeš kdykoli skočit do vody nahá. To je bývalá NDR. A ti si v nudismu libují,“ poučila ji Judith.

„Je mi přes třicet,“ prohlásila Estella, „a to už člověk potřebuje bikiny, které zakryjí téměř celé tělo.“

Oskar očichávající vyložené karty náhle žalostně zavyl. A Judith mu musela dát za pravdu.

„No? Tak co nás čeká?“ zeptala se Estella a vmáčkla se vedle Judith. Skutečně se nad jejich cestou vznáší nějaké zlé znamení?

„Tyhle karty pocházejí z období biedermeieru,“ zajíkla se Judith. „Člověk dnes může mít problémy s tím, aby ty obrázky správně pochopil.“

Juditin úhybný manévr Estellu znervóznil. Trvala na tom, že chce slyšet všechno. „Mám právo dozvědět se o svém vlastním osudu,“ zdůraznila.

Od inkvizitorských otázek osvobodilo Judith zvonění telefonu. Estella ho zvedla. Úsměv jí zmizel ze rtů. „To je Eva,“ zašeptala. „Měla nehodu. Málem.“

„Tak tomu říkám síla intuice,“ prohlásila Judith ohromeně, když slyšela, co se ve škole stalo. „Eva už dávno věděla, že něco není v pořádku. A její tělo se spontánně vyhnulo nebezpečí ještě dřív, než to mozku vůbec došlo.“

Evin zážitek byl působivým důkazem toho, jak důležité je trénovat svůj vnitřní hlas. Juditin pohled padl opět na karty, které je měly naladit na cestu do Meklenburska — Předního Pomořanska. Šťastnému průběhu jejich společného výletu překážela především karta číslo osm — „špatná osoba“. K tomu se přidali zlověstní poslové „krádež“ a „smutná zpráva“.

Příliš harmonicky to nevypadalo.

„Naše přátelství vystaví zkoušce nějaký muž,“ pokoušela se Judith o výklad.

„Max?“ zjišťovala Estella.

„Spíš nějaký cizí muž,“ odpověděla Judith.

Estella opět vyrazila do šatny a znovu otevřela svůj kufr. „Možná bych si s sebou měla vzít něco víc sexy,“ prohlásila. „U cizích chlapů jeden nikdy neví.“

5

„A? Tak jak?“ zeptala se Caroline do telefonu. „Nechala jsi tu žehličku zapnutou, nebo ne?“

Když se jí Eva dovolala, ještě seděla za psacím stolem ve své advokátní kanceláři.

„Jasně že ne,“ ozval se ve sluchátku Evin rozjásaný hlas. „Pečovalo o mě hned několik andělů strážných naráz.“

Začala se okamžitě obhajovat, jako by i přes telefon vycítila Carolinin kritický pohled. „Já jsem katolička, tak mám přece právo věřit na pomoc shůry.“

Na to, aby sdílela Evin názor, byla Caroline příliš advokátkou. „To je očividná nedbalost stavební firmy, s tím musíš něco dělat.“ Zkušenost ji naučila, že není dobré spoléhat ani na boží zásahy, ani na nevyzpytatelné cesty osudu, a už vůbec ne na metafyzické úkazy, které člověka zachrání, když se ocitne v nouzi. Andělé jsou nespolehlivé bytosti. *Když je večer a jdu spát, čtrnáct andělů nade mnou bdí...* Dokonce i ve známé ukolébavce, v níž se kolem postele tísní ostražití andělé, zůstávají dva stranou, aby člověka obratem doprovodili do nebe.

Eva se nechtěla pouštět do diskuse o právních aspektech svého „skoroúrazu“. „Nic se mi nestalo. Všechno zůstává tak, jak jsme se domluvily. Jedeme za Kiki. Zítra ráno,“ ukončila hovor. Zněla rozrušeně a sotva popadala dech. Caroline se domnívala, že kamarádka je v šoku.

„Paní Seitzová, paní Seitzová...“ uslyšela Caroline z chodby rozčilený křik. V témže okamžiku se rozlétly dveře její kanceláře. Do místnosti vtrhla mrtvolně bledá, téměř průsvitná bytost ve splývavé peleríně, s bíle nalíčeným obličejem, temnými očima a fialovými rty. Strašidlo se jmeno-

valo Nora a byla to Carolinina nová asistentka. Ve škole měla prvotřídní prospěch, ovšem na její chování a vkus bylo nutné si zvyknout. Nořina představa o jejím novém zaměstnání právní asistentky byla ovlivněna americkými televizními seriály, ovšem všední den v kanceláři pro ni byl doposud jedno velké rozčarování. Příliš mnoho papírů, málo adrenalinu. Takové zaujetí jako dnes Caroline u této dívky ještě nezažila. Nora vzrušeně mávala nějakým dopisem.

Caroline bylo na první pohled jasné, o co jde. Výhrůžný anonym. Už zase.

Zabiju tě, stálo na papíře. Červené písmo bylo rozpité.

„To je krev?“ vyhrkla rozčileně Nora. Byla zjevně nadšená, že se konečně děje něco, co se vyrovná seriálu *Kriminálka Las Vegas*.

„Červený lihový fix,“ prohlásila Caroline poté, co k papíru přičichla.

Nora se zatvářila zklamaně. „Ale to je přece vážná výhrůžka, ne?“

Caroline se pokusila situaci odlehčit. „Kolik myslíte, že takových dopisů dorazí do kanceláře za rok? Jsou jich celé štosy.“ Snažila se působit vyrovnaně, nakolik to jen šlo. Ten, kdo obhájí vrahy a další těžké zločince, musí počítat s tím, že se sám stane terčem.

„Běžte do kina a tuhle blbost pusťte z hlavy,“ doporučila dívce. „Uvidíme se, až se vrátím z dovolené.“

Nora se zklamaně vytratila. Caroline se zhluboka nadechla. Výhrůžky, nadávky a útoky ji provázely od počátku její kariéry. Ale to všechno nebylo nic proti štvavé kampani, kterou musela snášet několik posledních měsíců. V jednom obzvlášť sledovaném případě únosu byla jmenována obhájkyní ex offio. Uprostřed bílého dne zmizela z veřejného koupaliště malá dívenka a o dva dny

později byla nalezena naprosto zmatená v příkopu u silnice. Záslouhou Caroline byl domnělý únosce osvobozen pro nedostatek přímých důkazů. Podezřelý už byl trestaný, oběť roztomilá a hněv, který lid pociťoval vůči obhájkyni, obrovský. Na Carolininu hlavu se snášely přívaly nadávek a výhrůžek. Cizí lidé ji napadali v e-mailech, po telefonu i v dopisech a pouštěli se do ní i na ulici. Před třemi dny našla Caroline ve své poštovní schránce mrtvou krysu. Na přiloženém papírku stálo: *Utíká ti čas. Brzy se za tebou stavím.* Napsáno krvavě červeným lihovým fixem. Pocit, že už si nemůže být jistá ani doma, ji deptal. Neviditelné nebezpečí ji provázelo čtyřiaadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu.

Večer šla ke svému autu a napadlo ji, jak nepřehledné a špatně osvětlené parkoviště je. Přes den si na části zpustlého pozemku hrávaly děti, večer tam venčili majitelé psů své miláčky, kteří se občas přetahovali o místo s mileneckými páry ukrytými v temném porostu. V neprostupných křovinách se mohl skrývat kdokoli. Caroline, začínáš být paranoidní, pokárala se advokátka v duchu, ale přesto zrychlila krok. Otevřenému střetu se postavit dokázala, slovní šarvátky a konflikty zvládala. Ale neviditelný protivník ji ničil čím dál tím víc. Naslouchala zvukům ve tmě, pohledem pátrala v temných koutech a snažila se identifikovat stíny, které tančily kolem. Rozum jí přikazoval zůstat v klidu. Ty výhrůžné dopisy, jak věděla ze zkušenosti, přicházejí od někoho, kdo má obavy z přímé konfrontace, od někoho, kdo má strach zopakovat jí urážky tváří v tvář. Od zbabělce, který se bojí přímého kontaktu. Nic se jí nestane. Ovšem jejímu strachu byly všechny tyto myšlenkové pochody srdečně ukradené. Z neustálých přívalů kritiky začínala být přecitlivělá. Už byla téměř u svého

auta, když za sebou zaslechla kroky. Drobné, rychlé kroky. Někdo tam běží. Jejím směrem. Hekticky šátrala v kabelce a hledala klíč od vozu. Její prsty bezmocně bloudily mezi listinami, diářem, prášky proti bolesti, kapesníky, krémem na ruce a poštou z předchozích čtyř dnů, až konečně klíč nahmatala. Kroky za jejími zády se už ozývaly hodně zblízka. V okamžiku, kdy zastrčila klíč do zámku, ji něco udeřilo do týla. Tvrdě. Bolestivě. Nečekaně. Caroline se snažila vzpamatovat. Trvalo jí pár vteřin, než si uvědomila, že to ji jen plnou parou trefil fotbalový míč. Bleskově se otočila. V roští to podezřele zašramotilo. Mezi listím se objevil bledý obličej. Caroline byla natolik rozrušená, že vyrazila přímo ke střelci, chytila ho pod krkem a vytáhla ho ze tmy na světlo. Byl to sotva čtrnáctiletý kluk. Měl zrzavé vlasy, zrzavé pihy a byl značně zavalitý.

Caroline se přestala ovládat. „Co si myslíš, že děláš? Že hraješ nějakou počítačovou hru, ve které se mordují lidi?“

Chlapec měl v očích paniku. Byl cítit hranolky a potom. „To jsem nechtěl,“ vykoktal. „Chtěl jsem se strefit do popelnice. Jenom do popelnice. Já fotbal moc neumím. Zeptejte se trenéra. Většinou sedím na střídačce.“

„Vědí tvoji rodiče, že se takhle pozdě ještě touláš venku?“

Caroline hučelo v hlavě. Nedokázala odhadnout, jak hlasitě mluví.

„Byl jsem si koupit hranolky. U stánku. Sám jsem si je zaplatil. Z kapesného.“

Chlapec se rozplakal. Na sobě měl zeleno-bílý fotbalový dres, který Caroline znala. Její syn Vincent hrával jako dítě fotbal za SC Borussia Lindenthal-Hohenlind a nyní za tento tradiční kolínský klub kopou i Evini kluci. Kolikrát jen Vincent přišel z tréninku pozdě, protože cestou

domů míjel dokonce tři restaurace McDonald's? Caroline malého fotbalistu s provinilým pocitem pustila.

Ten ale fňukal dál. „Nesmíte prozradit rodičům, že jsem si koupil hranolky. Musím chodit na odtučňovací plavání. Protože jsem moc tlustej.“

Caroline se cítila mizerně. Už celé týdny je pod tlakem a teď si svůj vztek vybíjí na chlapci, který jí dokáže vzdorovat nanejvýš zajíkáním se, koktáním a vzlykotem.

„Zůstane to mezi námi,“ slíbila mu.

Přehnalá to. Kvůli zbloudilému kopačáku. Copak ten chudák kluk může za její problémy? Malý fotbalista zamumlal ještě jednou omluvu a utekl pryč.

Caroline se unaveně sesunula na místo řidiče. V hlavě jí hučelo. Mozek se z té rány ještě nevzpamatoval a bolelo ji za krkem. Zazvonil telefon. Odevzdaně ho zvedla.

„Sleduju tě. Cítím tvůj strach. Tvůj čas se chýlí ke konci,“ ozvalo se. Neosobní hlas patřil Siri, hlasové asistentce z iPhone, předčítající s odmlkami zadaný text. Poté se ozvala bojovná píseň. „I'm gonna kill you.“

Caroline by svůj smartphone nejraději na místě roztřískala. Podobnými telefonáty ji bombardoval celé dny. Místo toho přístroj vypnula a vyndala mapu, kterou si koupila odpoledne. Málem potřebovala lupu, aby Birkow našla. Vesnice ležela na okraji národního parku Müritz na Meklenburské jezerní plošině, nedaleko hranice s Braniborskem. To místo slibovalo široširou krajinu a neporušenou přírodu. Tam ji nikdo nevyčenechá. Aspoň v to doufala.

6

„Co se děje? To už je zase Den matek?“ zeptala se Eva.

Přítom moc dobře věděla, že je pátek. Navíc třináctého. Pracovní den. Co špatného by se mohlo přihodit v den, který začíná pětihvězdičkovým servisem? David vstal nečekaně brzo a přinesl od pekaře čerstvé pečivo, Frido junior vymačkal pomerančovou šťávu a balancoval s podnosem s opulentní snídaní ve dveřích Eviny ložnice. Na kraji postele předváděla Anna hrdě své pletářské začátky. „To bude šála. Pro tebe,“ slibovala.

Jenom Lena se na všechna kající gesta vykašlala. Přítel se s ní rozešel a do holandského hlavního města odjel s příšernou Marlene z vedlejší třídy. Dostatečný důvod k tomu, aby Lena se svou matkou už nikdy nepromluvila ani slovo. Přece to byla právě Eva, kdo jí výlet zakázal a má tak na svědomí její životní lásku. Eva usoudila, že bude mít dost času věnovat se trápení své nejstarší dcery i po croissantu a pár locích kávy. Vždyť škola je dnes kvůli vyšetřování včerejší nehody stejně zavřená.

Požitkářsky otevřela ranní noviny. V lokální příloze se setkala sama se sebou. *Štěstí v neštěstí měla ve čtvrtek odpoledne Eva K. (46), když se při rekonstrukčních pracích v Arcibiskupském gymnáziu zřítíl strop.*

Noviny se jí v rukou roztrásky a písmena jí začala tančit před očima, v těle se jí rozproudil adrenalin. Šok se dostavil s dvanáctihodinovým zpožděním. Zrnitá černobílá fotografie roztráštěné židle dramaticky zobrazovala, jakému nebezpečí Eva ve skutečnosti unikla. Pár centimetrů, několik vteřin, a bylo by po ní. Zjištění, že se vyhnula jisté smrti, ji zasáhlo jako opožděná tlaková vlna.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Frido, vstupující do ložnice s náručí plnou květin. Nevkusná kytice byla od pana Krügera a vypadala, jako by ji ukradl na hřbitově.

Eva neodpověděla. Před očima jí vyvstávaly výjevy z vlastního pohřbu. Čtyři strnulé děti utápějící se v moři slz, zlomený Frido, její matka na pokraji nervového zhroucení. V duchu slyšela nabubřelé fráze faráře Rennerta, který se svými řídkými vlasy neurčité barvy spadajícími na ramena, povislými tvářemi a uslzenýma očima představoval dokonalý doplněk všech smutečních obřadů. Z jeho úst se řinuly obvyklé obraty: „Vytržena náhle z aktivního života... mnoho plánů... život jí toho mohl ještě tolik nabídnout.“ A svůj chvalo zpěv by korunoval slibným: „Navěky zůstane zachována v srdcích členů naší obce.“ To říkával na konci každého pohřbu. Eva ale nechce žít dál v nějakých srdcích. Chce zůstat ve svém domě. U svého muže a čtyř dětí.

Zalil ji ledový pot, srdce se jí nekontrolovaně rozbušilo a ložnice se s ní roztočila, jako by seděla ve ždímačce.

„Nemáme zavolat doktora?“ dolehl k ní z dálky Fridův hlas.

„Musím balit,“ odpověděla přiškrceně Eva. „Za chvíli přijede Caroline.“

„Snad nechceš doopravdy odjet?“ namítl Frido.

Eva energicky odhodila přikrývku. Po autonehodě se má člověk posadit co nejdřív zase za volant a vrátit se k běžnému režimu. Pro *skoronebody* bude určitě platit totéž.

„To zatím nevím,“ odpověděla Eva, zmačkala noviny a sáhla po diáři. Do odjezdu zbývají dvě hodiny. Co všechno musí ještě zařídit?

Nevěřicně hleděla na včerejší seznam úkolů. *Vyžebřit*, stálo tam. Se čtyřmi vykřičníky. *Vyluxovat v prvním patře*,

domluvit pro Lenu termín u zubaře. Nechat přidělat čtyři klíče od domu. A zase vykřičníky.

Žádný „aktivní život“, žádné „život jí toho mohl ještě tolik nabídnout“. Stačilo málo a poslední hodiny svého bytí strávila přemýšlením o žehlení. Její život zaplevelily samé bezvýznamné a nicotné věci.

Co by asi tak měla odpovědět u nebeských bran, až by se jí zeptali: „Měl tvůj život nějaký smysl?“ Co by odpověděla? „Zanechala jsem na světě jednoho velice zaneprázdněného muže, čtyři únavné teenagery, kteří ale někdy dokážou být i nesmírně milí, tři nekompletní svazky klíčů od napůl splaceného rodinného domu stojícího na kraji parku a plný koš nevyžehleného prádla.“ Možná by pomohlo, kdyby zdůraznila, že se díky její smrti uvolnilo v nemocnici jedno z tolik žádaných pracovních míst na částečný úvazek. Naprosto ideální pro matky, které chtějí zároveň vykonávat lékařské povolání.

Evino dlouhé mlčení děti zneklidňovalo. Oba synové čekali v rohu místnosti na zasloužené mateřské hromobití. Frido senior přeskakoval pohledem sem a tam, jako by měl místo očí dva gumové míčky.

„Promluvíme si dnes večer,“ prohlásil nakonec Frido a vystrčil chlapce z místnosti.

„Dnes večer budu v Birkowě,“ namítla Eva.

Jenže její manžel byl jiného názoru. „Musíme Fridovi najít právníka,“ prohlásil tónem, který Eva už dobře znala. *My* v této souvislosti znamenalo, že Frido senior je ve firmě naprosto nepostradatelný a Eva má za úkol strávit polovinu dopoledne telefonováním a zjistit, jak dostat Frida juniora z bryndy.

„Musíme najít právníka,“ zopakoval Frido.

„Tak to udělej,“ odvětila Eva stručně, vstala a sáhla po kufříku.

„Vždyť máš dovolenou,“ naléhal Frido. „Klidně tu cestu můžeš odložit. Na nějakém tom dni přece nezáleží.“

Co si myslí? Možná že na tom jednom jediném dni záleží úplně nejvíc. Proč jen všichni vždycky předpokládají, že Eva je tu od toho, aby řešila všechny jejich životní trable a problémy? Samozřejmost, s jakou Frido nakládal s jejími plány, ji rozzuřila. „Kolik úterních večerů jsem během posledního roku musela na poslední chvíli odříct, protože bylo něco s dětmi? Skáču kolem vás od rána do večera. A co? Pomohlo to?“

„Ale tohle je přece úplně jiná situace.“

„Nic není jiné,“ bránila se Eva. Dostávala se do ráže. „Naopak. Každý den je to stejné. Už toho mám dost, pořád děti popohánět. Včera jsem Davida budila sedmkrát. A k čemu? Abych odpoledne zjistila, že se cestou do školy někde zatoulal?“

Z chodby se ozvalo šuškáání. Chlapci byli zjevně zvědaví, jak tahle hádka dopadne.

„Evo, ale tohle už není žádná klukovina. Tady jde o trestný čin. Uděláme jen dobře, když Krügerovi budeme při objasňování celé té záležitosti nápomocni.“

Ze svého úkrytu zpoza dveří zahalekal Frido junior: „Žádná jména neřeknu. Nikoho neprásknu. Krüger si za to může sám, když má tak mizerný heslo.“

„Patrně japonský kodex cti,“ okomentovala Eva synův výkřik.

Bezmyšlenkovitě popadla pár bot a hodila ho do připraveného kufru. „Zaslouží si trest, Frido. Nemůžeš děti ochránit před každou prohrou.“

„Ale tohle se může dostat až k soudu,“ maloval Frido čerta na zeď.

Eva měla na věc jiný názor. „Možná jsme dětem příliš dlouho umetali cestičky,“ prohlásila.

Energicky vytrhla z diáře stránku se seznamem všech svých bezvýznamných úkolů. K zubaři si může Lena zavolat sama. A že děti pořád ztrácejí klíče? No a co? Co brání tomu, aby si počkaly před domovními dveřmi? Možná že se rychleji naučí dávat si na své věci pozor, když za ztracené klíče nenarostou na věšáčku automaticky nové. Točila se jí hlava. Před očima se jí překotně míhaly nejrůznější obrazy: klíče, filmy a padající strop. Zase v duchu slyšela to strašlivé dunění.

„Potřebuji si od toho věčného vychovávání odpočnout,“ řekla nahlas a snažila se ovládnout roztřesený hlas. „Týden. Pak tu pro vás zase budu.“

Frido stále nechápal, že to Eva myslí vážně. Zavrtěl hlavou. „Můžeš přece odpočívat, až to probereš s nějakým právníkem.“

„A co kdyby si náš syn sám vyřešil, co si spískal?“ navrhla Eva. „Číslo na Carolininu kancelář je na internetu. Budu ji předem varovat.“

Bez ladu a skladu mizela v útrobách jejího kufru podivná směsice oblečení: spodní prádlo, teplý svetr, vzdušné letní šaty. Eva se nedokázala soustředit. Věděla jen, že nesmí přestat balit. Frido hleděl na svou ženu a vrtěl hlavou.

„Zavolám doktora,“ usoudil.

„To, že nemám stejný názor jako ty, ještě neznamená, že jsem nemocná,“ oponovala Eva.

Nebylo to během posledních týdnů poprvé, co si kvůli výchově dětí vjeli do vlasů. Jejich čtyři teenageři jim dávali pořádně zabrat. Stejně jako jejich manželské pohodě. Eva nacpala do kufru lyžařskou bundu.

„A jsi si jistá, že ti na hlavu opravdu nespádl kus toho stropu?“ zeptal se Frido jedovatě.

Eva se na něj rozkřikla. „Pojedu. Teď. Dneska. Podle plánu. A za týden se zase vrátím.“

Do té doby ať se o klíče, milostné trable, hromadu prádla na žehlení, včasné příchody do školy a třeba i klubka vlny postará někdo jiný. Ovšem bez jejího dozoru.

7

„Určitě jsi v pořádku?“ vyptávala se Caroline starostlivě.

K Evě dorazila přesně v devět. Měla ji vyzvednout jako první.

„Po mně potopa,“ utrousila Eva při pohledu na chaos panující v domě Kerkhoffových.

Všechny čtyři děti stály v řadě a zpytovaly svědomí. S matkou se přišla rozloučit dokonce i Lena.

„Kdyby se ti něco stalo, celý život bych si to vyčítala,“ zamumlala Lena. „Což ovšem neznamená, že jsem proto na tebe míň naštvaná.“

Včerejší událost s ní očividně otrásla. Jen Fridovi to poselství shůry nějak nedocházelo. Nebylo ho nikde vidět.

„Počkáme na něj?“ zeptala se Caroline.

Eva věděla, že jeho nepřítomnost má své důvody. „Raději obvolává právníky,“ odpověděla.

„Láska představuje v některých obdobích manželství určitou výzvu,“ utěšovala ji Caroline.

„Oddechový čas nám jen prospěje,“ pokrčila rameny Eva.

Caroline její naději sdílela. Ale ještě mnohem víc doufala, že Estella bude mezitím už hotová s balením, vybalováním a opětovným balením, aby mohly co nejdřív vyzvednout Judith.

V každé cestovatelské příručce se píše, že základem vydařené dovolené je dobrá společnost. Ovšem u Estelly závisel úspěch zjevně spíš na tom, zda se jí s sebou podaří do cíle přepravit co možná nejvíc kousků z jejího obrovitého šatníku. Měla s sebou dva kufry, ve kterých by se v případě krajní nouze dal propašovat i párek zápasníků sumo, veliký kosmetický kufřík, vak s golfovými holemi

a bělostného královského pudla. V předchozích letech zůstal Oskar během výletů Úterních žen doma a Estellin muž ho brával s sebou do firmy. Jenže od té doby, co do vedení nastoupila Arthurova snacha Sabina, už to možné nebylo. V lékárenské říši se rozhořel boj o moc. Sabina zahájila závod ve vyštřádání. A její první obětí byl Oskar.

„Je alergická na psy,“ zašeptala Estella Caroline. Ovšem z jejího tónu bylo zřejmé, že ona sama trpí těžkou alergií na Sabinu.

„Co proti ní, prosím tě, máš?“ zeptala se Eva.

„Je jí pětadvacet, má diplom z Harvardu, je šarmantní a vtipná, mluví pěti jazyky a dřív si přivydělávala jako modelka,“ vypočítávala Estella. Ovšem to nejhorší mělo teprve přijít. „A obě nosíme stejné příjmení,“ rozohnila se.

Caroline pořád nechápala, co je na tom tak zlého.

„Víš, jak jí ostatní říkají, aby nás odlišili?“ zeptala se Estella. „Mladá paní Heinemannová.“

Teď už to Caroline bylo jasné. „A když pak člověk stojí vedle někoho takového, začne okamžitě vypadat staře. V každém slova smyslu.“

„Už jsme ve věku, kdy po nás začíná pošilhávat smrt,“ povzddechla si Eva.

Judith, kterou vyzvedli jako poslední, jí dala za pravdu. Měla lehké zavazadlo a mizernou náladu. Caroline byla od svého bývalého manžela Philippa zvyklá na to, že jí mluvil do řízení. Ale Judith ho překonala. Motor sotva zavřel a Judith okamžitě začala křečovitě svírat kliku u dveří, jako by trénovala nový jogínský cvik, při kterém jde o to, maximálně zatnout všechny myslitelné svaly. Očima nervózně těkala ze strany na stranu a pátrala na silnici po možném nebezpečí. V její mimice se odrážel i sebemenší Carolinin pohyb volantem. Při každé vhodné i nevhodné příležitosti sebou cukala a sešlapovala imaginární brzdu.

Na dálniční křižovatce Dortmund—Wuppertal už Caroline ze všeho toho „dávej pozor!“, „opatrně!“, varovného syčení a výkřiků tekly nervy. V duchu se sama sebe ptala, jak přežije zbývajících šest set dvacet dva kilometrů až do Birkowa — celkem sedm hodin jízdy.

„Pro nervózní stopaře jsme s sebou dřív vozívali mezikalin, LSD a trávu,“ utrousila Estella. Společně s Evou se pohodlně usadily na zadních sedadlech. Mezi nimi trůnil předpisově připoutaný Oskar, a kdykoliv se vyskytla příležitost, solidárně zavyl společně s Judith.

„Dřív?“ zeptala se pobaveně Eva.

„V sedmdesátých letech,“ odpověděla Estella.

„Tenkrát jsi ještě nemohla být na světě,“ opáčila Caroline.

„Díky, Caroline,“ kvitovala to Estella. „Jsi opravdová kamarádka.“

Kdo ví, kolik komplementů by si ještě vyměnily, kdyby Judith najednou nevykřikla. Přitom nákladák po jejich pravé straně se jen nepatrně zavlnil.

Caroline byla skoro na infarkt. „Pokaždé mám pocit, že jsem něco přehlédla,“ povzdechla si.

Eva projevila víc pochopení. „Co se děje, Judith?“ zeptala se starostlivě. „Většinou takhle hysterická nebýváš.“

„Zdál se mi v noci příšerný sen,“ odpověděla váhavě Judith. Bylo jí jasné, že takovým sdělením u kamarádek příliš velký zájem nevzbudí.

„Judith už zase cestuje převlečená za sýčka,“ zasténala Caroline. Od chvíle, kdy svou intuici povýšila na nejvyšší instanci, Judith s potěšením trpívala vesmírnými vnuknutími. To Caroline potřebovala mít jasný plán a milovala předvídatelné okolnosti. V předchozích letech obvykle stačil jediný pohled do jejího diáře, aby si člověk dokázal představit, jak bude vypadat Carolinin život v následujících